

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **N. J.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. OAM-144/LE-LE05-BA04-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2018, č. j. 63 Az 37/2018 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Přisvědčil závěrům žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí a uzavřel, že u žalobce nejsou dány předpoklady pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, tedy ani doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jejíhož udělení se žalobce dovolával s poukazem na narušení soukromého a rodinného života.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku, podle níž neudělením doplňkové ochrany došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Krajský soud podle stěžovatele zejména nesprávně zhodnotil nutnost vycestování stěžovatele z území České republiky a zásah této skutečnosti do jeho rodinného života.

[5] S odkazem na porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) stěžovatel tvrdil, že má na území České republiky soustředěn veškerý svůj soukromý a rodinný život. Usiluje o přiznání otcovství ke svému nezletilému synovi. Vzhledem k nemožnosti vycestování jeho syna by tak byl znemožněn jejich kontakt a tím narušeno vedení rodinného života. V jakémkoli přesunu nezletilého do stěžovatelovy země původu také brání matka nezletilého syna, která se stěžovatelem při realizaci jeho otcovských práv nespolečně pracuje. V Tunisku nadto nejsou vhodné podmínky pro pobyt nezletilého dítěte. Žalovaný a krajský soud nesprávně vyhodnotili zvláštnosti stěžovatelova případu, tj. především okolnosti jeho rodinného života, ale také délku jeho pobytu na území České republiky, intenzitu jeho vazeb na území České republiky; to činí jejich rozhodnutí nezákonnými.

[6] Odkaz krajského soudu na možnost řešit pobytovou situaci pomocí institutů zakotvených v zákoně o pobytu cizinců považoval stěžovatel za nedostatečný. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, podle nějž úvahu o tom, že stěžovatel může využít prostředky zákona o pobytu cizinců, je třeba založit na dostatečných skutkových zjištěních a řádně odůvodnit. Tuto povinnost podle stěžovatele žalovaný ani krajský soud nesplnili.

IV.

[7] Žalovaný považoval kasační stížnosti za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí je podle žalovaného dostatečně individualizováno a netrpí vadami vytýkanými stěžovatelem. Rovněž napadený rozsudek považoval žalovaný za věcně správný a dostatečně odůvodněný. Navrhl tudíž kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Stěžovatel tvrdil, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho potřeba zůstat v České republice, aby se mohl stýkat s nezletilým synem, k němuž usiluje o určení otcovství. Povinnost vycestovat by pro něj znamenala zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel také namítal, že krajský soud nerespektoval závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27.

[12] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud nerespektování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, které tvrdil stěžovatel, nedopustil. V rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27, na nějž poukazoval stěžovatel, Nejvyšší správní soud posuzoval situaci stěžovatele, jenž hrozbu vážné újmy spatřoval v zásahu do jeho soukromého a rodinného života, z čehož dovozoval naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany obdobně jako zde stěžovatel. Krajský soud v citované věci k námitce uvedl pouze to, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Obdobně na věc nahlížel i žalovaný. Žalovaný i soud pouze v obecné rovině uzavřeli, že případ stěžovatele je řešitelný podle zákona o pobytu cizinců a nikoli podle zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto vytkl krajskému soudu, že se podmínkami udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu dostatečně nezabýval a individualizovaně neposoudil, zda může zásah do soukromého a rodinného života představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. zda může být vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Paušální závěr o tom, že situace stěžovatele je řešitelná podle zákona o pobytu cizinců, nepovažoval Nejvyšší správní soud za dostatečné vypořádání se s touto námitkou. Tato situace však v nyní souzené věci nenastala.

[13] V nyní projednávané věci krajský soud v odst. 10 a 11 napadeného rozsudku naplnění podmínek doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu

podrobně zkoumal. Dospěl k závěru, že ve stěžovatelově případě podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle uvedeného ustanovení, jehož se stěžovatel dovolával, nejsou splněny. Krajský soud poukázal na skutečnost, že jeho údajnému synovi mělo být v době rozhodování krajského soudu 6 let. Stěžovatel se na jeho výchově doposud žádným způsobem nepodílel, nepřipíval ani na jeho výživu. S matkou nezletilého nežil ve společné domácnosti a není zapsán jako otec v rodném listě nezletilého. Řízení o určení otcovství i podle tvrzení samotného stěžovatele není doposud skončeno. Ze správního spisu také vyplynulo, že první tři roky života údajného syna si stěžovatel odpýkával trest odnětí svobody a další tři roky strávil v Tunisku. Chlapec, jehož otcem má stěžovatel být, proto není na jeho péči nijak závislý. Krajský soud proto nedovodil skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v tom, že by vycestováním stěžovatele došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky v důsledku zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud neopomněl při svých úvahách vzít v potaz i skutečnost, že stěžovatel je osobou opakovaně porušující právní řád České republiky, na jejímž území páchal trestnou činnost. Porušení čl. 8 Úmluvy a tudíž ani předpoklady pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu proto neshledal.

[14] Z právě uvedeného vyplývá, že se krajský soud možným zásahem do soukromého a rodinného života podrobně zabýval a situaci stěžovatele posuzoval v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Dospěl však k závěru, že v případě stěžovatele nedojde k tak intenzivnímu zásahu do rodinného a soukromého života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení. K řešeným otázkám krajský soud také odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou ve svých úvahách zohlednil a kterou respektoval. Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, je s ohledem na výše uvedené nepřipadný. Krajský soud se proto nerespektování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nedopustil a své rozhodnutí odůvodnil dostatečně.

[15] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že se ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě stěžovatele dány, jak krajský soud správně dovodil. Stěžovatel věrohodně nedoložil, že má na území České republiky rodinné vazby, jejichž narušením by mu mohla vzniknout újma takové intenzity, která by opodstatňovala velmi výjimečné udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ze spisového materiálu nevyplývá, že skutečně má na území České republiky nezletilé dítě. S bývalou družkou nežije a v posledních letech se nezdržoval ani na území České republiky.

[16] Krajský soud správně zohlednil judikaturu kasačního soudu i ve vztahu ke stěžovatelovu tvrzení, že vzhledem k řadě zákazů vstupu na území členských států Evropské unie podle svého tvrzení nemůže získat pobytový titul na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

pokračování

když vyslovil, že uvedené samo o sobě nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

[17] Kasační stížnost dále nenastoluje žádné právní otázky, které nebyly dosud v judikatuře řešeny nebo by byly řešeny v judikatuře rozdílně. Nelze tudíž z povahy věci uvažovat ani o judikатурním odklonu.

VI.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[20] Krajský soud ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 4. 10. 2018, č. j. 63 Az 37/2018 – 25 zástupcem Mgr. Ladislava Bártu, advokáta, který jej podle § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. Za toto řízení náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vedle toho má zástupce stěžovatele též právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu